

Periodistes al carrer

Una imatge extreta de les xarxes d'Info Garrotxa de les pancartes que es van veure a Olot el 25-N, dia contra la violència masclista EPA.

Fa uns dies em van passar una fotografia que corresponia a la manifestació que s'havia celebrat a Olot el 25 de novembre, el Dia Internacional per a l'Erradicació de la Violència Contra les Dones. A la foto, hi apareixien les figures de qui jo asseguraria que són noies, però no m'atreveixo a definir-les així perquè no conec la seva identitat sentida i, per tant, per no estigmatitzar, discriminar ni ofendre ningú, les definiré com a "persones", un concepte que no

deixa cap marge de dubte sobre la seva essència humana universal i global. Portaven pancartes, fetes de cartró, amb diferents inscripcions, com se sol fer en aquests esdeveniments, en què també se solen cridar consignes, que en aquest cas, com tocava, anaven contra la violència masclista. "Ens volem vives", es llegia en un rètol. "És violent que filtrin el meu expedient", posava en un altre, que costava un xic més d'entendre. I un tercer: "Tura Soler, al carrer!!" Va ser una sorpresa. Gràcies. No comptava que la manifestació contra la violència masclista també pogués servir per a la reivindicació del periodista de carrer, una figura cabdal per al manteniment del dret a la informació veraç, contrastada i contextualitzada, que avui dia corre un seriós perill d'extinció per culpa de la proliferació de les xarxes socials (que fan córrer els periodistes més del compte) i la proliferació de gabinets de comunicació d'entitats i organismes que procuren entaforar a la gola dels periodistes la informació, la seva, com aquell que encanona pinso coll avall als ànecs. Darrere d'infinat de preceptes legals com ara la llei de protecció de dades –que no serveix perquè comercials i entabanadors de tota mena no coneguin el telèfon, nom i adreça dels ciutadans anònims i honestos, però impedeix, per exemple, que un periodista pugui conèixer qui es porta davant d'un tribunal tot i que la justícia és pública–, el secret de sumari –que se sol usar a discreció depenent del cas– i un llarg etcètera, les possibilitats d'informar amb el rigor i la professionalitat que caldrien queden molt minvades. Cada cop més, resulta missió impossible per a un periodista incloure en la informació aquells preceptes que eren bàsics i irrenunciables com ara la "norma de les 6 W" –per la inicial en anglès de què, qui, com, quan, on i per què–. Només amb una perseverança extrema i a còpia de picar molta pedra i trepitjar molt carrer –i amb passes curtes per no ensopegar i caure en algun esvoranc legal–, es pot arribar a fer informació veraç i lliure. El dret a la informació cada cop es veu més encotillat per altres drets, codis i recomanacions (no sempre encertades) que el fan cada cop més restrictiu. Al periodista li estan usurpant la potestat que com a professional de la informació tenia de decidir què era notícia, què es publicava i què no i quines dades eren transcendents per a la informació. Ara les entitats, pel sol fet que tenen funció social, es creuen amb el dret d'interferir en la feina del periodista (també social) i silenciar els aspectes que no els interessa que es desvelin. El que no es publica resulta que és com si no hagués passat. La societat viurà enganyada si no està informada. La proclamada "transparència institucional" sol ser una barrera més, difícil de saltar per al periodista que no té prou temps per contrastar la informació. La premsa és mala companya del rigor. I el risc d'afrontar denúncies, demandes, queixes en tribunals i administracions és una soga al coll per al professional de la informació, que pot acabar censurant-se a si mateix per evitar problemes. Si anem retallant drets i matant el periodisme a pessics, correm el risc de perdre la llibertat. En vista d'aquest panorama desencoratjador, sols puc mostrar gratitud a les persones que duen la pancarta per reivindicar que mantinguin la meua feina de periodista de carrer. I espero que els carrers s'emplenin de periodistes ben calçats i ben dotats de mitjans i temps. I per a la propera manifestació, recuperem aquella mítica consigna: "Prohibit prohibir."

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 09-12-2025, Pàgina 32

-El Punt Avui. Nacional 09-12-2025, Pàgina 32

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/punt-divers/article/4-divers/2602932-periodistes-al-carrer.html>